

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.90/2012/19.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. év január hó 24. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 14.B.231/2011/20. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztésbe beszámítja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s:

A Székesfehérvári Törvényszék a 2012. év január hó 30. napján kihirdetett 14.B.231/2011/20. számú ítéletével a vádlottat testi sértés büntettének kísérlete [Btk. 170. § (1) és (6) bekezdés I. fordulata] miatt 4 év 6 hónap börtönbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámította.

Rendelkezett a bűnjelekről, így elkobzásról, valamint a lefoglalás megszüntetése mellett, megsemmisítésről, továbbá kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére.

Az ítélet ellen a vádlott és védője jelentett be fellebbezést elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért.

Az ügyész az elsőfokú ítéletet tudomásul vette.

A vádlott a fellebbezését írásban is megindokolta, melyben megváltoztatta a korábbi vallomását és úgy nyilatkozott, hogy a sértett a sérüléseit nem karácsony napját megelőzően, hanem a két ünnep között szerezte és az általa az elsőfokú eljárás során bejelentett tanúk valójában ezt tudják bizonyítani, nem a karácsony előtti sérülések elszenvedését. Ezen kívül hiányolta még azt, hogy nem vizsgálták meg az elsőfokú eljárásban a piszkavasakon rögzített vérgyanús szennyeződéseket,

mivel azok nem a sértettől származtak, illetve a lakásban az édesanyja sérült ujjából lecsepegett vérvnyomokat rögzítették. A vádlott az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, illetve jelentős enyhítését kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.641/2011/5. számú átiratában a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Az átiratban foglaltak szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta és a bizonyítékok mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg. Törvényesnek tartotta a bűnösségre vont következtetést és a cselekmény minősítését is.

A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a kiszabott büntetés arányban áll a vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyával és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt azzal, hogy a fellebbezés nyilvános ülésen elbírálható, és bejelentette, hogy azon nem kíván részt venni.

A védő a fellebbezését a nyilvános ülésen módosított tartalommal tartotta fenn, így elsődlegesen a Székesfehérvári Törvényszék ítéletének a hatályon kívül helyezésére tett indítványt, másodlagosan az életveszélyt okozó testi sértés büntetnének kísérlete helyett súlyos testi sértés büntetnének a megállapítását kérte, míg harmadlagosan a kísérlet távoli voltát emelte ki, valamint a további enyhítő körülményeket és az enyhítésre vonatkozó fellebbezését fenntartotta.

A hatályon kívül helyezés indokaként kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nem derítette fel teljes körűen az ügyet, különösen a szakértői bizonyítást tartotta hiányosnak, kifogásolta az orvosszakértő eljárását, arra hivatkozva, hogy az nem volt kellően alapos, így például csak a bíróságon látta a sértettől készült fényképeket.

Emellett kiemelte, hogy az orvosszakértő nem zárta ki, hogy a sértett sérülései ütődés, illetve elesés következményeként keletkeztek.

Hiányolta a védő, hogy a bizonyítás nem terjedt ki arra, hogy a piszkavason található vérszennyeződés mikor kerülhetett arra, illetve az kitől származhatott.

Ellentmondásosnak tartotta a tanúbizonyítást is, továbbá az elsőfokú bíróság amellet, hogy elutasította a további két tanú megidőzését (akiket a vádlott indítványozott), azt az ítéletében nem indokolta meg.

A vádlott utolsó szó jogán tagadta a bűncselekmény elkövetését és úgy nyilatkozott, hogy a sértett a két ünnep között esett el, úgy szerezte a sérüléseit.

A fellebbezések nem alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a védelmi fellebbezés alapján eljárva a Be. 348. § (1) bekezdésére figyelemmel a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírálta.

Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárásában a büntetőeljárás szabályait betartotta, az ügyfelderítési kötelezettségének a szükséges mértékben eleget tett,

így a bizonyítékok nagy részét egyenként és egymással összevetve is megvizsgálta, a mérlegeléséről számot adott, az indokolási kötelezettségét teljesítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában iratszerűen rögzítette a vádlott vallomásait, amelyekből kiderült, hogy a vádlott egyetlen dologban volt következetes az eljárás során, és pedig abban, hogy tagadta a bűncselekmény elkövetését, azonban a védekezése egyebekben következetlennek bizonyult.

A vádlott vallomásaiban alapvetően arra hivatkozott, hogy a sértett a sérüléseit még 2010. év karácsonya előtt szerezte, amikor is biciklivel elesett. Azt, hogy bántalmazta volna a sértettet tagadta, bár utóbb azt is vallotta, hogy egy ízben pofon vágta, de ennek idejét is többféleképpen határozta meg a folytatólagos vallomásaiban.

A vádlott a bizonyítás előrehaladtával láthatóan az eljárás állásához igazította a vallomásait, így később már azt is vallotta, hogy a cselekmény időpontját megelőzően - amikor az élettársát cipelte italozásból hazafelé - szakadtak fel a korábbi sebei, amelyeket a biciklivel történő eleséskor szerzett.

A vádlott annak igazolására, hogy karácsony előtt szerezte a sértett a sérüléseit két tanút is bejelentett.

Ehhez képest a vádlott a másodfokú eljárás során - az elsőfokú ítélet ismeretében - újfent módosított korábbi vallomásain és már azt adta elő, hogy valójában a két ünnep között szerezte a sérüléseit a sértett, amikor is a biciklivel elesett, és az említett a két tanú is ezt tudja igazolni.

Mindezek alapján megállapítható, hogy a vádlott vallomás változtatásai mellett, hogy nyilvánvalóan következetlenek voltak, egyben egyértelműen védekezési taktika részét képezték, így a vádlott nem bizonyult szavahihetőnek.

Ezen vádlotti védekezést cáfolta a bizonyítás további anyaga, így a sértett következetes vallomása, valamint az azt megerősítő további bizonyítékok, így például a helyszíni szemle jegyzőkönyvében rögzítettek, amelyek szerint a sértett által használt ágyban, az ágyneműn vérnyomokat rögzítettek (ez a fényképmellékletben is jól látható volt).

Alapvetően a sértett vallomását erősítette meg az igazságügyi orvosszakértői vélemény is, amely egyben kifejezetten cáfolta azon vádlotti előadást, amely 2010. év karácsony előtti időpontra tette a sértett sérüléseinek keletkezését, de egyértelműen cáfolta azon vádlotti előadást is, hogy esetlegesen a sértett korábbi sebei szakadhattak fel a két ünnep között.

1. tanú tanúvallomása szintén a sértetti vallomást támasztotta alá, aki bár a tárgyaláson kisebb ellentmondásba keveredett, azonban a nyomozati vallomásában foglaltakat fenntartotta.

Ráadásul a tanú vallomásából az is kiderült, hogy nem egyedi esetről lehetett szó (ami a sértett vádlott általi bántalmazását illette), ezért is keverhette a tárgyaláson az eseményeket a tanú.

Azt, hogy a tanú a tényállásban leírt cselekmény utáni állapotot észlelve jelezte a körzeti megbízottnak az esetet, illetve ezt panaszolta el neki a sértett, egyértelműen megállapítható volt abból is, hogy a tanút lényegében rögtön a jelzését követően kihallgatták, illetve a körzeti megbízott jelentésében foglaltak is megerősítették azt. Emellett a tanú a sértetről ekkor készült fényképfelvételeket is megtekintette és akként nyilatkozott, hogy ebben az állapotában látta a sértettet, akinek a ruházata is megegyezett a fényképen látottakkal.

Ugyancsak a sértett vallomását erősítették meg a lefoglalásra került elkövetési eszközök, amelyek az orvosszakértői vélemény alapján alkalmasak voltak a sérülések okozására, és amelyek kapcsán feltétlen meg kell jegyezni, hogy a sértetten látható vonalas sérülések nyilvánvalóan piszkavas által okozott sérülés elszennvedésére utaltak.

Ekként viszont a piszkavasak további szakértői vizsgálata nélkül is megállapítható volt, hogy azok az elkövetés eszközei voltak.

Az igazságügyi orvosszakértő a sértett sérüléseinek keletkezésére vonatkozóan a sértetti előadást lehetségesnek tartotta, de nem zárta ki a más módon való keletkezésüket sem (így biciklivel történő elesést sem zárta ki). Ellenben a fenti bizonyítékok tükrében ez a kérdés a bíróság mérlegelése alapján kétséget kizáróan eldönthető volt, így akár emiatt, akár más miatt a további szakértői bizonyítás szükségtelen volt.

Fentiekre tekintettel a törvényszék helyesen járt el, amikor a vádlott tanú bizonyítási indítványát elutasította, mivel az ekként eredményre nem vezethetett, nem beszélve arról, hogy a vádlotti védekezés következetlensége, taktikai jellege a bizonyítási indítvány módosításából szintén kitűnik.

Az ítéltábla ezzel egyben pótolta az elsőfokú ítélet indokolásának a bizonyítási indítvány elutasítására vonatkozó hiányosságát.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást csak kisebb körben tartotta kiegészítendőnek, illetve pontosítandónak az iratok alapján a Be. 352. § (1) bekezdés a/ pontjára alapítottnak:

- A vádlott feltételes szabadsága a Fejér Megyei Bíróság B.529/2001. számú ügyében 2006. év március hó 31. napján telt le (a vádlott erkölcsi bizonyítványa alapján).
- Az ítélet 4. oldalán az első és második bekezdést az alábbiak szerint pontosítja: „Ennek hevében a vádlott bántalmazta az álló, majd földre kerülő sértettet ököllel, lábbal és piszkavassal, így az arctájékot legalább 1 rb. közepes-nagy erejű, több rb. közepes erejű és legalább 1 rb. kis-közepes erejű erőbehatás érte, a mellkast legalább 2 rb. nagy erejű, a deréktájékot 1 rb. kis-közepes erejű, míg az alkarokat és a lábszárakat több rb. kis-közepes erejű erőbehatás érte.” (a sértett vallomása és az igazságügyi orvosszakértői vélemény alapján)

Ezen kiegészítéssel és pontosítással az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott és mentes a Be. 351. § (2) bekezdésében foglalt hiányosságoktól, így a másodfokú felülbírálat alapját képezi.

A Székesfehérvári Törvényszék a megalapozott tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és törvényes a cselekmény jogi minősítése is.

A Fővárosi Ítéltábla egyetértett azon elsőbírói megállapítással, hogy a vádlott által a bántalmazás során használt eszköz (piszkavas), a támadott testtájék (sértett feje), a bántalmazás során kifejtett erő, valamint az ütések nagyszáma alapján az életveszélyes sérülés okozásának a lehetősége a - kétség kívül - testi sértés okozására irányuló bántalmazás során fennállt, az, hogy annak bekövetkezte elmaradt, alapvetően a véletlenül múlt.

A törvényszék a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket megfelelően számba vette és a cselekmény tárgyi súlyához és a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességhez mértén törvényes büntetést szabott ki, annak enyhítésére az ítéltábla nem látott lehetőséget.

Az ítélet egyéb járulékos rendelkezései törvényesek.

A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettekre tekintettel a Székesfehérvári Törvényszék ítéletét a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban eltöltött időt a Btk. 99. §-a alapján számította be a Fővárosi Ítéltábla a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

, 2013. év január hó 24. napján

. Rédei Géza s.k.. Bartkó Levente s.k.Dr. Vincze Piroska s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Székesfehérvári Törvényszék 14.B.231/2011/20. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 1.Bf.90/2012/19. számú végzésével a vádlottal szemben jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2013. év január hó 24. napján

. Rédei Géza s.k.

a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül: